

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/605/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223787
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112223787.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o. Bratislava, Pribinova ul. Č. 25, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/201/2012-81 zo dňa 24. 02. 2014, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, a to na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa domáhal navrhovateľ na tom základe, že okresný súd, ktorý rozhodoval v exekučnej veci, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

Vzhľadom na skutočnosť, že účastníci a predmet konania boli vo veciach sp. zn. 16C/203/2012, 16C/204/2012, 16C/205/2012, 16C/209/2012, 16C/210/2012, 16C/211/2012 (totožné) totožné, súd tieto konania spojil podľa § 112 ods. 1 O. s. p. na spoločné konanie a konanie naďalej viedol pod sp. zn. 16C/201/2012.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd zistil:

1. vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 16C/204/2012, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2Er/1432/2004 návrh na vykonanie exekúcie zo strany súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 18. 11. 2004, pričom poverenie na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd dňa 19. 11. 2004. Súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju rozhodnutím zo dňa 08. 01. 2010;

2. vo veci vedenej pôvodne pod sp. zn. 16C/203/2012, že v exekučnej veci sp. zn. 2Er/1435/2012 bol návrh na vykonanie exekúcie zo strany súdneho exekútora súdu doručený 18. 11. 2004, pričom poverenie na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd dňa 19. 11. 2004 a exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju rozhodnutím z 11. 01. 2010;

3. vo veci vedenej pôvodne pod sp. zn. 16C209/2012, že v konaní sp. zn. 3Er /427/2005 bol návrh na vykonanie exekúcie zo strany súdneho exekútora súdu doručený dňa 16. 05. 2005, pričom poverenie na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd dňa 18. 05. 2005. V tomto konaní oprávnený podal návrh na zmenu exekútora dňa 02. 11. 2009 a súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju rozhodnutím zo dňa 28. 01. 2010;

4. vo veci pôvodne pod sp. zn. 16C/205/2012, že v konaní sp. zn. 3Er/1471/2004 návrh na vykonanie exekúcie zo strany súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 18. 11. 2004, pričom poverenie na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd dňa 19. 11. 2004 a návrh na zmenu exekútora oprávnený podal dňa 02. 11. 2009. Súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju rozhodnutím zo dňa 07. 01. 2010;

5. vo veci pôvodne vedenej pod zn. 16C/211/2012, že v konaní vedenom pod sp. zn. 3Er/799/2005 bol návrh na vykonanie exekúcie zo strany súdneho exekútora súdu doručený dňa 18. 05. 2005, pričom poverením na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd dňa 23. 08. 2005. Návrh na zmenu exekútora oprávnený podal 02. 11. 2009 a súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju rozhodnutím zo dňa 10. 02. 2010;

6. vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 16C/210/2012, že v konaní vedenom pod sp. zn. 3Er/1184/2003 bol návrh na vykonanie exekúcie zo strany súdneho exekútora súdu doručený 01. 08. 2003, pričom poverenie na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd dňa 10. 09. 2003 a oprávnený podal návrh na zmenu exekútora dňa 02. 11. 2009. Okresný súd žiadosti o zmenu súdneho exekútora vyhovel rozhodnutím zo dňa 01. 02. 2010;

7. vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 16C/201/2012, že v konaní vedenom pod sp. zn. 3Er/37/2003 bol návrh na vykonanie exekúcie súdu doručený dňa 17. 01. 2003 poverenie na vykonanie exekúcie vydal exekučný súd 20. 01. 2003, oprávnený podal návrh na zmenu exekútora dňa 02. 11. 2009 a okresný súd povolil zmenu exekútora uznesením zo dňa 05. 03. 2010;

V rozhodnutí okresný súd poukázal na to, že pokiaľ bol potvrdený nesprávny úradný postup, ktorého dôsledkom bolo nedodržanie zákonom stanovenej 30 dňovej lehoty ustanovenej v § 44 Zákona č. 233/1995 v exekučných veciach, ktoré začali do 31. 08. 2005, pričom exekučné konanie sa začína dňom, kedy bolo súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, nebola v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota pre rozhodnutie o zmene exekútora. V § 44 ods. 6 Zákona č. 233/1995 Z. z. (exekučný poriadok) v znení účinnom k 31. 08. 2005 bolo ustanovené, že pokiaľ oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 2 O. s. p. a odporcovi ako v konaní úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania nepriznal, pretože túto si nevyčísľil a zo spisu mu takéto trovy konania nevyplývajú.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že konaním súdu mu bolo odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým

upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie súdu považoval preto za predčasné. Vytýkal i to, že súd nedostatočne oboznámil navrhovateľa s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Následne navrhovateľ namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie napriek tomu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám.

K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa týka i chýbajúcich dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 17NcC/300/2012-13 zo dňa 12. 10. 2012, tak, že pokiaľ ide o konanie vedené pod sp. zn. 16C/201/2010 vedené na Okresnom súde v Banskej Bystrici, z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčil len sudkyňu JUDr. Ivetu Šnapkovú a JUDr. Evu Mihálechovú, a ostatných sudcov Okresného súdu Banská Bystrica uvedených v uznesení z prejednávania a rozhodovania tejto veci nevylúčil. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavošť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Pavla Tomáša z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17NcC/300/2012 zo dňa 12. 10. 2012 nebol zákonný sudca JUDr. Pavol Tomáš vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 16C/201/2012, pretože nebol zákonným sudcom v exekučných veciach, resp. v konaniach exekučného súdu, v ktorých postupu mala navrhovateľovi vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda. Aj keď navrhovateľ podal sťažnosť (sťažnosti) Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, otázku, či vo veci nerozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti (sťažnostiach) navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. umožňuje súdu konať

v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho neustrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keďže o jeho vylúčení, resp. nevylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdom je právo, ktoré v prejednáwanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v návrhu.

Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Vyjadrenia právneho zástupcu odporcu mu boli riadne doručené, avšak navrhovateľ zostal ďalej nečinný. Pokiaľ navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania poukazoval na to, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, zároveň si protirečí, keď tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, čím došlo k porušeniu práva navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, keďže okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný (viď zápisnicu o pojednávaní č. I. 53 spisu).

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30 - dňovej lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora od podania žiadosti oprávneným. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo nadbytočné.

Okresný súd v ním posudzovaných veciach zistil, že v každej z týchto vecí bol návrh na zmenu exekútora podaný na okresnom súde oprávneným dňa 02. 11. 2009, pričom okresný súd o zmene exekútora nerozhodol, pretože vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, a to vo veci vedenej pod sp. zn. 2Er/1432/2004 rozhodnutím z 08. 01. 2010, vo veci vedenej pod sp. zn. 2Er/1435/2004 rozhodnutím z 11. 01. 2010, vo veci vedenej pod sp. zn. 3Er/427/2005 rozhodnutím zo dňa 28. 01. 2010, vo veci sp. zn. 3Er/1471/2004 rozhodnutím zo dňa 07. 01. 2010 vo veci sp. zn. 3Er/799/2005 rozhodnutím zo dňa 10. 02. 2010 a vo veciach vedených pod sp. zn. 3Er/1184/2003 vyhovel žiadosti o zmenu súdneho exekútora rozhodnutím zo dňa 01. 02. 2010, a vo veci sp. sp. 3Er/37/2003 rozhodnutím zo dňa 05. 03. 2010.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti aj odvolací súd dospel k právnemu záveru, že v súdených veciach nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu okresným súdom tým, že nedodržel zákonnú tridsaťdňovú lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, pretože ani v jednej z vyššie uvedených vecí, takáto lehota zákonom stanovená nebola, keďže exekučné konanie sa začalo pred 31. 08. 2005. Odvolací súd však dobu rozhodovania o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora v trvaní niekoľkých mesiacoch považuje samu o sebe za neprimeranú, nie však s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému súdu ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podával žiadosti o udelenie poverení na vykonaní exekúcií a zároveň v mnohých veciach aj žiadosti o zmenu súdneho exekútora hromadne, a teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s určitým technicko - administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadostiach bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Niekoľkomesačné omeškanie okresného súdu je možné považovať za akceptovateľné vzhľadom na okolnosti prípadu a na právne stanovisko Ústavného súdu SR, v zmysle

ktorého nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR IV ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012), ktoré sa síce vzťahuje na pätnásťdňovú lehotu na rozhodnutie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale analogicky je možné stiahnuť toto rozhodnutie aj na rozhodovanie o žiadosti o zmenu súdneho exekútora v tridsaťdňovej lehote od doručenia žiadosti. Doba rozhodovania o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora v trvaní niekoľkých mesiacov by bola vo všeobecnosti ústavne neudržateľná, ale v okolnostiach danému prípadu, keď z rozhodovacej činnosti okresného i odvolacieho súdu je známe, že navrhovateľ podával žiadosti oddelením poverením na vykonanie exekúcií a žiadosti o zmenu súdneho exekútora hromadne, túto lehotu možno považovať za ústavne akceptovateľnú.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávného zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak (v danej veci) vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti správne neskúmal.

Navrhovateľ však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci, vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Ak navrhovateľ v odvolaní na záver namietal, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti a v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), potom je zrejmé, že v tejto časti sa odvolanie netýka napadnutého rozhodnutia okresného súdu, nakoľko tento v odôvodnení svojho rozhodnutia sa predpokladom vzniku a existencie škody žiadnym spôsobom nezaoberal. Okresný súd vyhodnotil, že nedošlo k naplneniu jedného z troch kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti odporkyne za vzniknutú škodu navrhovateľovi, a to existencia nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, ktorého postupom mu škoda mala vzniknúť. Ak, teda, následne navrhovateľ tvrdil, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, nakoľko z neho nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, jeho tvrdenie neobstojí, ak sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia týmto predpokladom vôbec nezaoberal. Vo vzťahu k tejto skutočnosti je preto rozhodnutie prvostupňového súdu dôsledne odôvodnené a spĺňa podmienky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., teda v žiadnom prípade nie je dôvodná námietka navrhovateľa týkajúca sa jeho nepreskúmateľnosti, či dokonca

arbitrárnosti. V tomto rozsahu zrejme navrhovateľ podal odvolanie vo vzťahu k úplne inému rozhodnutiu a uvedené sa týka i argumentov ohľadne námietok vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ku ktorej malo dôjsť na strane navrhovateľa. V tomto rozsahu je preto práve odvolanie navrhovateľa nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, ak poukazuje na skutočnosti, ktoré z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplývajú. V takom prípade ani odvolací súd na tieto skutočnosti nemôže reagovať skutkovo a ani právne.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda rozhodol podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol taktiež podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa zásady úspechu v konaní, v odvolacom konaní v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný odporca, ktorý si však právo na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.